

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Presvetlo cesarsko hišo in vso Avstrijo zadela je kruta usoda. Nepričakovana smrt pokosila je

cesarjeviča Rudolfa.

Ta udarec vzbudil je vsesplošno sožalje in velika nesreča spojila je še tesneje ljubljenega vladarja z narodi avstrijskimi, kličečimi z dna srca:

**„Bog ohrani, Bog obvari
Nam Cesarja, Avstrijo!“**

V A b d e r i.

Obljubil sem Vam zadnjič, gospod urednik, da Vam bom vestno prijavil, kar sem doživel potujoč križem sveta. Da se bom najprvo mudil v Abderi, za to imam tehtnih razlogov, kajti veliko sem doživel in poskusil, a najbolj zanimive stvari doživel sem vendar le v Abderi, kamor me je pred leti zapeljala osoda. Vem sicer dobro, da bodete, Vi gospod urednik, kakor ste že radovedni, pred vsem hoteli vedeti, kje leži Abdera in kaj je vendar z Abdero? Zato Vam hočem povedati, da je Abdera mesto nekje na Slovenskem, ali da sem še bolj natančen, na Kranjskem.

To mesto ima svoje posebnosti, kakor marsikatero drugo; njegovi prebivalci živijo po nekakih tradicijah, katere gredo od roda do roda; a neka posebna posebnost je pač to, da to mesto sedaj še ni ogrelo solnce narodne zavesti.

Abderiti so sami na sebi prijazni ljudje, a slabo boš naletel, če boš slučajno v njih družbi sprožil besedo o slovenskem narodu in o njegovem gibanju sploh. „Kaj to Slovenci in „slovenski“, to vse skupaj ni nič, mi smo Kranjci in „purgarji“, pa drugega nič. Kako hočemo biti Slovenci, saj še slovenski ne znamo. Mi govorimo kranjski in seveda tudi nemški in zato smo Kranjci in konec besedij.“ Take besede moraš poslušati, ako si se tako daleč spozabil ter začel poudarjati slovensko pokoljenje svoje. Sploh pa se boš Abderitom naj bolj prikupil, ako o politiki ne črhneš nikoli nobene besede. Abderiti imajo svojo politiko, na katero so si vzeli patent, imenuje se pa „die politik des unbewussten“, to je namreč po nemški rečeno, politika, katero nikdo drugi ne razume, kakor oni sami, včasih pa celo oni sami ne. Kdo bi se tudi s politiko ukvarjal, ki je vendar tako nehvaležna!

Slep je, kdor se s politiko ukvarja
On živi in umre brez denarja!

Morebiti bi se še kateri Abderit lotil politike na svoje roke, ko bi se ne bal — lepše svoje hude jezične zakonske polovice. Vi si gotovo ne morete misliti, kako so te žene hude in jezične! — Gorje možu, ki bi se predrznil drugače le misliti, še menj pa govoriti, kakor njegova žena.

Druga posebnost v Abderi so torej žene in te prevladujejo popolnoma javno mnenje! One imajo prvo besedo in te predpravice si dosedaj neso še dale odvzeti in si je gotovo še mnogo mnogo let ne bodo, samosvestne so, da jim ni daleč okoli para in dobro vedo to svojo predpravico izkoristiti. Gorje možu, ako si upa svojej ženi nasprotovati in svoj pot hoditi. To ga žena pesti in muči, dokler se naveliča domačega prepira in naposled postane mehak kakor, rekel bi, maslo in se jej da oviti okoli prsta! In kaj vsega ne stori včasih mož, da ohrani hišni mir! Zato pa ti tudi najstarejši možje, z nekakim čudovitim vzdihljajem trdé, da doslej še Abdera ni rodila moža, kateri bi se upal nasprotovati zakonski svoji polovici.

Nasproti pa imajo Abderske matere neko drugo posebno lastnost, za katero jih bodo gotovo drugod zavide dale matere, oblagodarjene s celo kopo za ženitev godnih hčerá. Tu ti vedo izborno postopati in gorje samcu, kateri ni opazen in se dá uloviti v njih zanjke. Tacega samca, kateri bi bil po njih mnenji dobra partija, vabijo na vse kraje in mu hvalijo svoje hčere na vse kriplje. To dekle je dobro vzgojeno, domače in pohlevno kakor jagnje, po maternih besedah je zlata vredna, sicer bo imela pa tudi nekaj pod palcem, kar je po njih mnenji glavna stvar; ona zopet ni srkala razne vede le na domači univerzi, katero vodi že toliko in toliko let stari skušeni peripatetik, pardon, hotel sem reči, pedagog, ampak bila je v raznih zavodih, zna celó francoske knjige brati in če je treba tudi dobro koketovati, imela bode pa pri vsem tem tudi še nekaj dote. Tretja začne celo svirati na glasovir in te bo v tožnih urah sè svojim brenkanjem tolažila, ti preganjala slabo voljo, kakor je njega dni kralj David sè svojim brenkanjem tolažil hudomušnega frama-sona Savla.

Ko vse to slišiš, začne ti kar bobneti po glavi in sam ne veš, kaj bi na vsa taka vabila odgovoril. Na zadnje se ti pa vendar čudno vidi, da vsa ta zlata dekleta, ki imajo toliko lepih in ugodnih lastnostij, še sedaj zdihujejo za možem, ki bi jih rešil dekliške sužnosti.

A gorje ti, ako ostaneš proti vsem tem napadom na svojo fantovsko prostost ravnodušen, popolnoma mrzel in se slučajno ogleduješ za drugim dekletom. Tedaj bodo padle na te zgovorne ženice, dekleta in možje, sploh kar v Abderi „leze in grede“ kakor egiptovske kobilice in ti natrobile ušesa s takimi izmišljotinami, da se ti kar lasje ježe. Pravijo sicer, da se zakoni sklepajo v nebesih, a resnica je, da se v Abderi razdirajo, sicer se pa mora v čast in slavo Abderankam reči, da so nekatere iz njih lepe in če neso, se pa vsaj ponašajo s svojim denarjem, akopram pa nasproti o duhovitosti nečejo ničesar slišati.

Neka druga posebnost v Abderi je pa ta, da ne marajo veliko za časnike, bodi si politične ali leposlovne. Tega jim sicer ne moremo šteti toliko v greh, ako pomislimo, da bi prebiraje časnike potratili veliko časa, kateri bi jim potem primanjkoval za druge bolj potrebne stvari, tako recimo za kritikovanje ali obiranje drugih, kar je v Abderi jako važen posel. Ves dan stiskajo zvedavo

žene in možje (kajti tudi možje v Abderi radi kritikujejo in obirajo) svoje glave skup ter poprašujejo, je li kaj novega v mestu ali v okolici, in take novice gredo potem od ust do ust in vsak jih olepša po svoje.

Sicer imajo pa tudi svojega reporterja, katerega glavni posel je, da hodi od hiše do hiše ter prodaja zastonj nabrane novice, prehodivši ne baš obširno mesto. Krivi ste pa tudi Vi časnikarji sami in to gre tudi na Vaš rovaš, gospod urednik — da ste tako malo priljubljeni v Abderi. — Ko bi donašali, recimo, vsaj večkrat na teden novice iz Abdere, potem bi Vas gotovo Abderiti podpirali, osobito ako bi jih na vse pretege hvalisali. Ta nedostatek se pa v Abderi ne čuti močno. Političnih časnikov ni treba „purgerjem“, ker ti imajo svojo lastno politiko in jim tedaj Vaše treba ni, leposlovnih in drugih jim pa še manj treba, ker se v mesteci vedno zgodi kaj pikantnega, kar si potem predelajo in prekrojijo po svoje in kar jim nadomesti branje zaljubljenih romanov, novelic in pikantnih pripovedk. Da ostanejo pa z vsemi mestnimi novicami „a jour“, zato tudi skrbi kolikor toliko mestni korespondenčni bureau, ki je popolnoma urejen po Wolffovem ali Reutterjevem, v katerega Vas pri priliki upeljem. Tu se prekuhajo in prekrojajo vse mestne novice in se potem ponujajo v pravi velikanski obliki, s kratka tu izveš vse, česar želiš.

Misliti si morete, koliko posla ima vsak posamezni faktor, ako hoče zadostiti svojej težavni nalogi in to tem bolj, ker ta bureau posluje od ranega jutra do pozne noči. A to jih nič ne moti, saj ima vsak iz njih zavest, da je popolnoma na svojem mestu in natančen v svojem poklicu.

Tako sem Vam, kolikor pripuščajo moje moči, v kratkih potezah in le površno popisal gibanje in kretanje v tem slavnem mesteci, prihodnjič pa hočem seznaniti Vas z najbolj imenitnimi veljaki, ki kraljujejo v tem mesteci, kajti prepričan sem, da Vas bo veselilo kolikor toliko seznaniti se s to častito gospodo. Do tedaj pa ostanem še vedno Vaš

Janez Krtača.

Pogovor zaradi zaostale vojne odškodnine.

Turek: Ljubi sosed! Letos ti pač ne morem plačati odškodnine.

Rus: To si tudi lani rekel!

Turek: No, ali nesem bil mož beseda?

Sosed in oče župan.

(S Štajerskega.)

Sosed: Od kod pa, oče župan?*Oče župan:* Iz Celja.*Sosed:* Kaj neki je še tebe neslo v Celje?*Oče župan:* Kaj? — Mar ne veš, da je bila tam velikanska razstava?*Sosed:* A, — razstava! kaj pa si ti razstavil? — Samega sebe že, — kaj pa še več?*Oče župan:* Kakor ti je znano, so se v naših krajih vršile pred kratkim velike vojaške vaje — manevri. Da bi vkvartirani vojaki hitro našli vsak svoje mesto, treba je bilo nemudoma skrbeti za „občinske tablice“ kakor tudi za nove napise.*Sosed:* Pa nisi menda tistih tablic vlekel v razstavo?*Oče župan:* Kaj pak! — Da! Da!*Sosed* (smeje se): No, si pa bil gotovo odlikovan, — kaj ne?*Oče župan:* Veliko res ni mankalo. — Nek imeniten gospod, ki ima vse šole „črez“ (črne tud) in kojemu so rekali — ne vem prav „Gauš“ ali kako že, ta je postal pred mojim čudesom in bral zaporedoma napise: „Preurath“ — „V Škauce“ — „prichova“ — „Preschigal“ i. t. d. ter naposled opomnil: „No, če bi vse besede tako pisali, kakor „Preschigal“, potem bi vam dal nekaj cekinov.“

Jaz pa sem djal:

„Visoki gospod, — ne maram vaših cekinov, a dajte nam rajši slovenskih šol in kmalu bomo pisali, kakor „vi“ želite.“

Sosed: No, vrlo dobro si se odrezal, da, jaz rečem, čez tebe ga ni župana!

„Le pomislite mojo nesrečo!“

„Kaj pa je, povejte, povejte!“

„Moj Hektorček je bolan. Samih skrbij spati ne morem. In ker ne spim, se mi nič ne sanja, in ker se mi nič ne sanja, ne vem, kaj bi v loterijo stavila.“

Ohlajena radovednost.

Neki gospod potoval je nedavno iz glavnega mesta na deželo. Prišedši v malo mesto, ustavi se v neki krčmi, kjer si naroči večerjo in prenočišče. Kakor že navadno, raznesel se je hitro glas, da je došel nekdo iz glavnega mesta in nabralo se je veliko radovednežev okolu prišleca. Povpraševali so ga, kaj je novega. Potnik izgovarjal se je, da ne ve nikakeršnih novic. A radovedneži neso mirovali, vedno bolj silili so vanj. Da bi se jih odkrižal, reče naposled:

„Zares, skoro bi bil pozabil. Dogodilo se je zadnje dni nekaj izredno zanimivega.“

„Kaj?“ vprašali so vsi soglasno.

„Prišli so na sled veliki slepariji. Zaprtih je več ljudij in kakor se govori, obsojeni bodo vsak na deset let težke ječe.“

„Joj, joj! Grozno! Kaj pa so zakrivali ti nesrečneži?“

„I kaj? Lani so vso zimo sušili sneg v svojih pečéh, letos ga pa za sol prodajajo.“

Nihče ni potnika več prašal in mirno je zaužil svojo večerjo.

Pri Stambulovu.*Sluga:* „Vaša milost! Princesinja Klementina čaka zvonaj!“*Stambulov:* „Ali je kaj denarja prinesla?“*Sluga:* Ni videti.*Stambulov:* Tedaj pa reci, da me ni doma,**Polajnarjevi ščurki.**

Skoro vsak pregovor ima svojo zgodovino, ki se opira na kak dogodek. Okolu Radovljice se pogostoma čuje: „Se ti „šika“, kakor Polajnarjevim ščurkom“. Jaz tega pregovora nisem umel, dokler mi prijatelj stvari ni razjasnil. Bilo je tako:

V Smokuči imel je rajni Polajnar svojo leseno, s slamo krito kočo, v katerej je prebival s svojim sinom. Neko noč začne kočica goreti iz doslej še nedognanih vzrokov. Oče in sin komaj ubežita iz kočice. Ker bi bilo vse gasenje zaman, stopita na mali griček in gledata, kako požrešni ogenj uničuje staro kočico. Plamen prasketal je po stenah, bruna so pokala, goreči zublji lizali so ob ostrejši, žareči utrinki dvigali so se v nočni temni vzduh. Oče in sin stala sta v misli utopljeni, nema, polna žalosti, da sedaj nimata nobenega stanišča več.

Ogenj se je vedno širil, a baš ko je požar bil najsilnejši, ko se je vročina čutila celó na nekoliko oddaljenem gričku, ni mogel sin več brzdati svojih srčnih občutkov in vskliknil je:

Oh oče, ščurkom se kaj „šika“!

Praktično.

Nekdo pripravljaj se je na pot, na Dunaj. Vožnja baš sedaj po zimi ni posebno kratkočasna in mislil je, kako bi ukrenil, da bi mejpotoma malo spal ker na naših železnicah še ni Pullmanovih spalnih vagonov.

Kazalo bi, da bi se vozil v drugem razredu, a tretji razred je znatno ceneji. Odloči se torej za tretji razred. Ko prijatelji ugovarjajo, da je tretji razred navadno jako poln, odvrne:

„E kaj, pred odhodom si kupim par smodk po dva solda („stinkadores“.) Predno prvo popušim, bom že sam v kupeji.“

Istrske Brusijade.

Letos bodemo zopet na novo volili one možé, katere hočemo poslati v provincijalni naš parlament, da si sami belijo lasé svoje za blagor naš, dušni in telesni. A propos lasé! In kake lasé imajo naši voditelji! Kaka eleganca je to! Idočemu k obedu k naši „Žiži“, — pošena žena to, dasi Italijanka, ki je z veseljem vzprejela čitalnico našo pod streho svojo, odkazavši jej prav prim-rne prostore — mi je vsaki dan prilika, da opazujem po „Rivi“ sprehajajočo se dušno aristokracijo našo, spremljano po ljubeznjivej naši „jeunesse dorée“, o kateri poslednjem Vam pa ne bi mogel nič drugega pohvalnega omenjati, nego da je bila, izbirajoč si roditelje svoje, toli previdna, da je zagledala luč svetá v takih hišah, kjer so nakupičeni nebrojni žulji, krvavi žulji v najresničnejšem pomenu besede, preponižnega istrskega seljaka. „Poglej jih le, kakó stopajo“ — omenil sem nedavno tovarišu svojemu — „in kako nosijo glave svoje, kakor bi zvezde šteli.“ —

„Saj jih lahko nosijo — odgovoril mi je hudomušni prijatelj — ko so takó prazne, kakor vinski sod, ko je kmet vse svoje vino prodal.“ O hudoben je ta prijatelj moj!

A da se vrnemo k lepim lasém in eleganci naših „patres patriae“ in njih opoludanskih sprehodih. „Lord mayor“ naš je še takó nekam po domače, ali drugi njegovi prezvesti svetovalci in — terorizovalci, to pa ni kar si bodi!

V prvej vrsti mladi dr. Rizzi! Jaz Vam ne bi mogel natančno definovati čutstev, ki me obhajajo — ko vidim odraslega človeka s cilindrom na glavi, jajčje — rumenimi glacé-rokavicami, širokimi, jedno ped izpod rokava štrlečimi manšetami, ozkimi, skoro neestetisko kratkimi hlačniki in nerazmerno dolgimi, seveda hudo špičastimi čevlji in pa — in to je krona vsej toileti — masivnim, srebrnim „bracceletom“, na katerem bingljajo kakor orehi debele, istotako srebrne kroglice. In poleg vsega tista prisiljena, neskončno domišljavost ovajajoča grandeca, — napuh bi zarobljeni Slovenci rekli:

Vse drugače dr. Glezer, ta stalna figura, kjerkoli se igra kaka šarenjačka komedija, in pa dr. Stanic, pardon Stanich, hoteli smo zapisati. Ta dva pa obračata vso svojo skrb lepim lasém svojim. Glezerjeve cikajo sicer nekam na sivo — vedite, da se je mož že obilo trudil za „domovino“, — ali Stanicheve, Stanicheve! Kako ogljeno črne, goste so Vam! In pa, kje vidite tako lepo, črno brado?! In vidite, vso to krasno črnino po temenu in po lici, vso to krasoto žrtvoval bi rad ta dohtar — da je „Romano“ puro sangue, kdo bi o tem dvojil?! — za očetnjavo, za nas vseh. Kaj bi mogel on temu, ako bi mu pri teh, v službi patrijotizma dovršenih naporih, le takó slučajno in gotovo zoper njegovo voljo kaj zlezlo v vedno odprt žep. Hony soit

Ni li to ugledna požrtvovalnost, najidealnejše rodoljubje?! O nehvaležneži, črni nehvaležneži so Slovani, ki ne vedo ceniti tolikih plemenitih svojstev plemenitega moža! —

Ali kar so drugi rojaki moji zakrivili, popraviti hočem jaz. Ravnokar sestavljam veliki agitacijski odbor, kateremu bom načelnik in voditelj seveda jaz, in kateri bo imel nalogo, da za vsako ceno spravi Glezerja in Stanicha v deželni zbor. Škoda bi bilo takó lepim las in tako lepe brade da ne bi prišli v deželni zbor. Vi se izvestno srdite, da govorim o laséh, ko sem pričel o volitvah, a Vi še ne veste, da je to pri nas v ozkej

FRAN LEVSTIK.

zvezi, kajti tu na klasični zemlji, mej starodavnimi spomeniki imamo ves drugačen ukus, nego na vašem kmet-skem Kranjskem: mi si ne ubijamo glave za tó, kar se ne vidi, ampak le zató, kar se vidi, ali, da nas boste lažje razumeli: mi ne gledamo na tó, kar je v glavi, nego le na tó, kar je na glavi. Torej živeli lepi lasje in lepa brada!

Rad bi Vam danes podal slike še nekaterih slavnih naših mož, a ko bi to hotel, raztegnilo bi se pismo moje prenaširoko in to bi Vam, — saj Vas poznam, gospod urednik — izvestno ne ugajalo. Saj bi tudi rad še govoril o volitvah, ko sem že začel o volitvah, ali če pa ni prostora, pa ni!

Obljubim pa Vam, da hočem vestno in natančno opazovati vse junake javnega našega življenja, vsled česar mi bo mogoče, priobčevati, kolikor se bo le dalo pristne slike, da bo slovenski svet „à jour“ o naših junacih. Sedaj se pa beležim

najzvestejši Vam brusilec

— č.

V Pulji, januarja meseca 1889.

Utrinki modrosti.

S 100% začni vsako delo — in bo dober tek imelo.

Ne vihaj nosu, kader se fotografuješ.

Kar je človeku sojeno, — to pove sodišča predsednik.

Vsi zobni zdravniki so puščavniki, ker žive ob samih koreninah.

„Kakor ti meni, tako jaz tebi“, rekla je Jerinova Minka in vrnila sosedovemu Dragotinu poljubek.

Odvetniki so kakor fotografi: iz negativa napravijo najlepši positiv.

Mila hčerka, nikdar ne imej drugarice, lepše od tebe.

Kdor mnogo ima, navadno nič ne da.

Žena, ki poje in brenka in gode, gotovo kuhati znala ne bode.

Povej mi, kakšno uniformo imaš in jaz ti povem, kdo si.

Mož in žena sta jedno telo, a imata vsak svoje grlo.

Ne hòli brez denarja v davkarijo, brez nemščine ne k prostovoljskemu izpitu.

A-hacelj: Sta li že čitala, kaj namerava dr. Keesbacher z „Zvezdo“? Drevje mu je prekošato, zrak prezaduhel, torej treba, da se „Zvezda“ poseka, mesto nje pa zgradi gledališče.

B-hacelj: Ne umejem tega čudaka. Ako mu je v Ljubljanski „Zvezdi“ prezaduhlo, ide naj na Kras, ondu bode solnca in zraka imel dovolj. Saj so mu nekdam, ko je bil še „Deutscher Arzt“, celó Benetke ugajale.

C-hacelj: Takrat pa še ni imel takó finega nosu, niti tako dobre službe. Takrat vonjale so mu „lagune“ bolj, nego najlepše vijolice.

A-hacelj: Da, da! Res je tako! Pred nekoliko leti, ko je bil še mestni odbornik, dišali so mu Ljubljanski kanali, kakor rožno olje. Jedva pa je začel „uro navijati“, zaukazal je, da se ima kanalizacija zvršiti do konca majnika.

B-hacelj: Istina, istina! Povedal pa ni, katerega leta.

C-hacelj: Za gledališče v „Zvezdi“ pa tudine.

Vsi trije: Ha-ha-ha! Že dolgo se nesmo tako smejali!

Repata zvezda

(Romanca).

Na nebu zvezda repata straši! —
Ve cerkvi obupano ljudstvo kleči
In križev pot moli, žebra litanije,
Skesanega srca ob prsa si bije
Beječe se zvezde repate.

Pred cerkvijo vaški prvaki stojé,
Skrbi in strahu se lasjé jim jezé, —
Župan pa med njimi pové té beséde:
„Oj milost Ti Božja, obvaruj nas bede
In reši nas zvezde repate!“

„Bog vé, kaj nas čaka! Molimo možje,
Molimo, dajajmo za maše sveté; —
Gotovo pobrala nas bode še kuga
In deco in žene, — — zaman pač ne žuga
Na nebu nam zvezda repata!“

Vojak bil nekda je Korenov Tomaž.
„Vi vsi me poznate, ne čislam jaz vraž;
Vendar vam povém, bojim se kométa,
Verujte ali ne, — vojskó on obéta!“
Prokkel je zvezdo repato.

Baš mimo v cerkev ženica krevljá:
„Oj sanje, té sanje — — o koncu svetá!
Koj jutri, koj jutri bom šla na Višarje! —
Naj Bog nas in sveta Devica obvarje
Pekla in zvezde repate!“

Preteklo že dokaj je tednov in dni; — —
A narod obupan, prestrašen strmi:
Še vedno, še vedno ne vojske, ne kuge!
Li nam prerokuje še strašnejše tuge
Na nebu zvezda repata?

Tačas pa raznese novica se ta:
Županova sivka teleta ima,
Teleta, — oj groza! — se glavama dvéma!
Vaščanov polasti se groza vseh néma,
Strmé zro v zvezdo repato.

In vroča molitev iz src jim kipi:
„Oj Bog, naj zahvala v nebo Ti doni!
Zanesla nam Tvoja Previdnost je svéta:
„Ne kuge, ne vojske, — le tega teleta
Znanila je zvezda repata.“

F. Ložan.

Telegrami „Brusu“:

Dob: Nedavno smo imeli volitev v krajni šolski svet. Izmej Dobljanov izvoljen je bil samo jeden. Tudi pri nas napredujemo; kdor več plača, ta zmaga. No, po pet litrov vina in za prigrizek nekoliko svinjine, tudi ni brez vsega. Glasovi, s svinjino dobljeni, so vsaj mastni.

Gorica: Hčer madame Luzzattove, bledečno gospodično „Freccio“ našli so te dni obešeno na tukajšnjem mestnem vrtu, na drevesu, „Vittorio Emanuele“ imenovanem. Sodnijski komisijon prišel je na ogled, razparal truplo ter našel v črevesih nekoliko „sclafov“, v želodci dvoje angurijinih buč, v možganih pa akutno „pellagro“. Goriški izraelski svet je sklenil, da se truplo balzamuje in izroči profesorju Majonici. Habeat sibi.

Trst: Ta dni opazovali so narovoslovci orla, priletevšega iz severne Nemčije k nam. Rimski augurji bi rekli, da je to „malum omen“, današnji pa ne mislijo tako daleč.

Šent Vid nad Ljubljano. Naš župan vedno trdi: Jaz delam za kmeta! Bolj verojetno bi bilo, ko bi rekel: „Jaz delam za Kmetovca!“ — Mehač za šulferajnsko šolo še vedno po malem goni meh, no pa se bode tudi on naveličal.

Škofjaloka. Naše nemško strelsko društvo še vedno ne ve, je li nemško, ka-li? Vprašali bi radi Elsnerja, pa si ne upajo.

Trst. Neka „mlekarska zadruga“ na „Piazza di Legna“, ki je takoj v začetku zavrгла slovenski napis, omaguje in mleko se kisa, ker je vodja rekel, da je „international“.

Trst. Učiteljica Leitner (hči svétnika istega imena) društva „Pro Patria“ na Greti umrla za sušico, žrtva mladih renegatov, ki se težko vzgajajo.

Postojina 23. januarja. Fekete silno obolel. Oči so mu nevarno izstopile, temperatura visoka, bolnik silno nemiren. Več zdravnikov pri njem, mej njimi „Joj! — Zin“ in Goros — man.

Postojina 23. januarja. Neubogljivi učitelji volili proti volji Feketovi. Fekete bolan, ker se mu žolc razlil, ni šel k veselici. Sicer pa nobene druge nezgode.

Koritnice blizu Kalca. Učitelji v Postojini pravo pogodili. Gledali niso niti na levo, niti na desno, marveč volili moža po svoji volji. Še nam Koritčanom se to dobro zdi, kajti mi vemo, da je vse dobro, česar Fekete ne želi.

Leskovec pri Krškem. V našo vas došla je prečudna dopisnica. Nekdo zarudel je še malo bolj, nego navadno.

K Levstikovi sliki.

Podoba ta izdelana je po fotografiji, narejeni na Dunaji, ko je pokojni Levstik ondu izdajal izvrstnega svojega „Pavliho“. Šteli smo si v dolžnost, da se baš v našem listu priobči slika njegova, kazoča ga na vrhunci javnega delovanja, ker je Levstik brez ugovora bil najizbornejši slovenski humorist in satirik, velik prijatelj dovtipu in šali in izboren humorističen pisatelj. Več v drugi številki.

Muha.

Za mizoj sedi mogočni car,
Kitajcev modrih umni glavar.

Za mizoj sedé ves plava v slasteh,
Oko mu tone vé vkusnih jedeh.

Gostí se s kosilom ljubeznivo.
Goste se misli premilostivo:

„Nič nápačna ni pečenka telečja,
Samo da bilà bi malo véčja.

„Nì kiselo zelce nì slabó,
Če s „kaplicoj“ se zaliva gostó.

„Prav ljubko mi vince grlo segače —
Daj Bog nam še mnogo take pijače!

Tako se gosti medene volje —
Kar sitna ga muha za nos ukolje.

Ves nagel mu sluga prihití,
Žalívo živalco v roko vlovi.

Ker srečno ujel je pregrešno stvar,
Da cesar mu čilega konja v dar.

A v srci črnó maščevanje kuha,
Kako bi trdó kaznovala se muha.

Sezvati na svoj ukrene dvor
Učenič mož velemoder zbor.

Da celo prigodbo razberó,
Razbravši prigodbo stvoré sodbó.

Shité se bistre glave državne.
Shité te vrhovi vede pravne.

Prigodbo celo razbirajo,
Na vse strani jo ozirajo.

Na konec razvidi njih modro znanstvo.
Da je razžalila veličanstvo.

Sedaj navlekó pisanih prašnih,
Primerne kazni jej iščejo v njih.

Nazadnje najdejo vsi potni,
Da zgoraj na osmej strani stoji:

„Če carju Kitaja zló si stvoril,
Z nasilno smrtjo se bodeš umóril.“

A s kakoj li smrtjo? razpravljajo,
Različna mnenja si javljajo.

Sè stóla vstane siv učenjčak,
Tovarišem reče vrlj junak:

Dolžnost je, da jô ostró usmrtimo,
Zato jo s kónji razčetrtime!“

Zamisli se módrih mož módri zbor,
Spozna, da ni dober tak umor:

Če konji zavlekli bi močnó,
Razdróbili b' ude si lehkó.

Tovariš drug náježí obrvi:
„Obesi na viselcah se na vrvi!“

Zamisli se modrih mož modri zbor,
Spozna, da ne moder tak umor:

Peruti ima grešnica mála:
Še zmirom vé vzduhu bi živa frčala.

Nasvétuje tretji: „Dájmo jej strupa:
Umrè nam prav naglo ter brez hrupa.“

Zamisli se modrih mož modri zbor,
Spozna, da ni dober tak umor:

Če ne osladimo ga, strupa ne jé,
A sládko umreti vender ne smé.

Vihaje brke modruje četvrti:
„Sè strelom se drzna stvar usmrti!“

Zamisli se modrih mož modri zbor,
Spozna, da ne dober tak umor:

Vojaki ne streljajo nam prečaróbnó:
Zadeli bi javaljne srčce jej dróbnó.

Še peti se dvigne: „Razumno vam réčem:
Končaj se nam ujetnica z mečem!“

Zamisli se modrih mož modri zbor,
Spozna, da ni dober tak umor:

Tenak jej je vrat kakor lasova žila:
Prav nič bolečinice né-bi čutila.

A druge smrti zakónik ne zna,
Zato se modro vsa reč uravná:

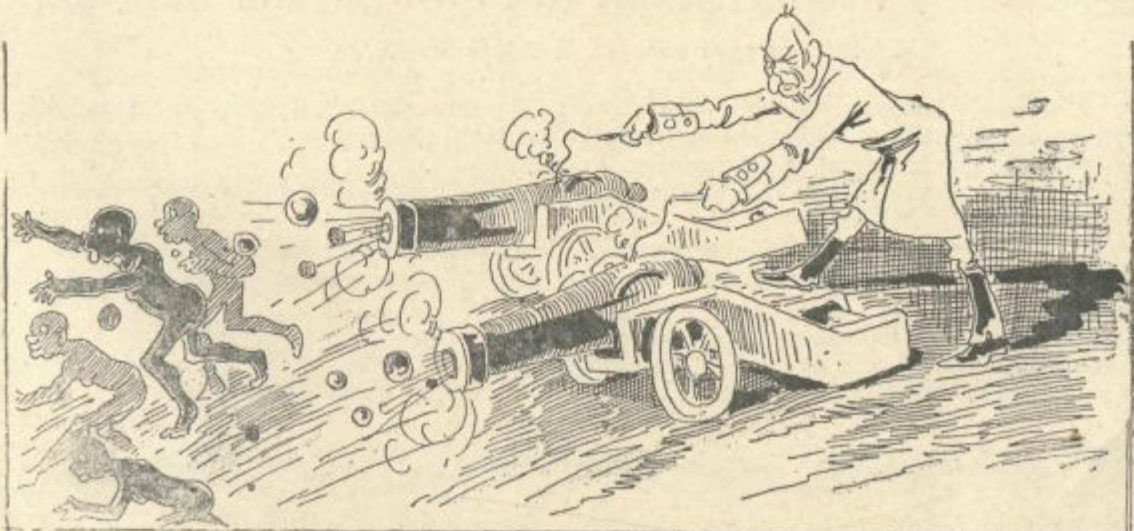
Da né-bi zastoj redila se v ječi,
Otvóri se jej vès svet zeleneči!

Svobode veselí se ljubó,
Doklèr se ne uvede mrtvilo novó.

Vsa srečna muha na prósto zleti,
Možem veleumnim se v lice reži:

„Na čast vam vaša prašna modróst,
A meni v veselje moja prostost!“

Častni „doktor thleologiae“ knez Bismarck poučuje

afriške mure v ljubezni do bližnjega.

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen in drugih jednacih predmetov. (3 1-12)

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 1-12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstenega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 1-12)

dinamita in rzstreliva.

Svojim cenjenim naročnikom in kupovalcem uljudno naznanjam, da sem ostavil svojo dosedanjo

prodajalnico s čevljarskim blagom,

katero sem imel več let in v kateri sem imel vedno največjo izber ter se preselil

v Cetinovičevo hišo na Kongresnem trgu št. 3,

kjer sem otvoril svojo novo prodajalnico

Zahvaljujoč se najtopleje za do sedaj izkazovano zupanje, prosim uljudno, da mi je še dalje ohranite, ter zagotovljam, da se bodem. kakor dosedaj prizadeval, da po strežem svojim naročevalcem in kupovalcem v vsakem oziru najprejnejše in kolikor moč po ceni.

(8 1-4)

Z velespoštovanjem

Jarnej Žitnik.

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na Kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigoveznico,

po kateri je v prijetnem položaji, da more izvrševati solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo

slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencev itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo, risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnil, jeklenih peres, svinčnikov, črnih, škričnih pisalnih tablic, in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnjice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladine, zvezek 1-3 obsegajoč Dragoljubci, Rokodelčič, Sreča v nesreči, in (9 1-6) Markič: Pripovedke za mladino.

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Održana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-karske zadruge, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-boljših tovaren.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 1-12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža račun se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetji.